

Új levelet írok...

Új levelet írok édes Párom
Még két nap és útban hazafelé
Augusztus szeptember október elmúlt
S a nyár zöldje rőten pereg lefelé.

Kilencven napja csúfolják az embert
Bennem és kétszázad magamban
Most átröpülök három nehéz évet
Emlékezetben és gondolatban.

Úgy kezdődött, hogy háborúba hívtak
Feszült a vállamon puskaszíj
Haragudnom kellett más anya fiaira
S száz parancs süvöltött mint az íjj.

Mentem, mint a többi fáradtan, porosan
Sok könnyes sírás és kevés derű.
Fáztam, éheztem, roskadoztam
S a Bugtól jobbra csípett a tetű.

A Dnyeszter vizén ezer hulla úszkált
Fölpuffadt hassal véresen
S mi mentünk egész a Don vizéig
Állítólag győzedelmesen.

Egyik helyt emberkéz állt ki a földből
S kósza eb lelt rajta ebvacsorát
A beleinket szaggatta az éhség
S irigyeltük a kóbor kutyát.

Máshol kifosztott otthonokat láttam
Az asztalon feldőlt egy parfümös üveg.
Ott szerettek tegnap és egy asszony teste
Lázban, bíborban, csókban remegett.

Üres bölcső, széjjeltépett paplan
S tollfelhő szállott szerte a szobán.
Tán Csajkovszkij lelke zokogott tegnap
Az összetört mesterzongorán.

Így ment egy évig télben és sárban
Te tudod, hazug hírt nem verek
S a bevonuló győztes csapat láttán
Apja holttesténél tapsolt egy gyerek.

Azt is tudod, hogy puszkám ki nem lőttem.
Ember miattam nem pusztult soha.
Üres fegyverrel álltam a vártán
És sok üggyel-bajjal így értünk haza.

Úgy látszik, hogy nem is voltam méltó
Hogy fegyverrel védjem a hazát
Újabb parancs jött s így került karomra
Sárga szalag s vállamra lapát.

A szalag nehéz volt, a csákány könnyű
S a bánásmód embertelen
De állottam itten is a harcot
S az óráról azt hittem végtelen.

Íme; ennek is vége van egyszer
S újra hazaindul a vonat
Várjál párom a kisállomásnál
Szeress nagyon s ne kérdezz sokat.

Aztán vigyél ki a gyümölcsösbe
Az almák, a méhek, a pulik közé
Csak embert nem lássak édes Párom
Mert csömöröm van most és örökké.

Fürössz meg húséges lelked fürdőjében
S ketten együtt nézzük október egét
Mert sok volt az emberből hidd el sok volt
Míg lekopik rólam vér, könny és szemét.

[Hajmáskér, 1943. október végén]